

TEMPUS FUGIT

Victoria Soliveres Rodrigo

Jo tenia tres anys sa primera volta que vaig xafar Tàrbena. Des des primer moment vaig rebre una efusiva acollida, i pes anys que seguirien, em sorprendria com mai no ho faria qualsevol altre lloc ni comunitat. Sa gent d'aquest poble em protegia i cuidava com si es tractés de sa meua pròpia família. Una gran família que no deixava a cap integrant de costat i sempre acceptava nous membres amb es braços oberts, carregats d'afecte i tendresa, sense importar sa seua procedència ni història. Una comunitat que sols jutjava amb el cor.

Jo tenia deu anys quan vaig tornar a Tàrbena per primera vegada després d'haver-me mudat a un altre poble. Passar tant de temps fora m'havia fet notar es buit que sentia quan no estava prop d'aqueix lloc, perquè s'havia convertit en sa meua llar i, com de fatídic i com de genial és que soles em vaig adonar quan ja no estava allà permanentment. Quan no podia eixir a jugar amb es meus amics en es carrer i em tornava invisible per sa gent de fora de casa. Es dia que em vaig adonar que cap lloc m'emplenava com Tàrbena va ser es dia que es meu cor es va establir per sempre en aquell poblet entre muntanyes i no va haver moment en sa meua vida en es que no vaig tindre s'impuls de tornar.

Jo tenia setze anys quan vaig tornar a Tàrbena per ses festes. Tots es estius hi acudia, però aquell any sa meua perspectiva va canviar: sa primera nit, mentre s'orquestra tocava una cançó que no recorda bé, ballant amb ses meues amigues, amb es cabells despentinats, es peus bruts i un somriure dibuixat a sa cara de cada persona present de la plaça. Mentre sentia com sa música penetrava sa meua pell i ses llums brillaven a ses meues pupil·les, jura que durant quatre nits seguides vaig creure en màgia. I cada any, en es primer cap de setmana d'agost, torna a creure-hi, com una xiqueta. Perquè és real, a Tàrbena sa màgia existeix.

Jo tenia vint-i-tres anys quan vaig tornar a Tàrbena després de graduar-me de la universitat. Quan vaig arribar em va colpejar com si d'un camió es tractés, es silenci. Després de passar anys acostumada a anomenar silenci es murmuri des tràfic constant que inundava sa meua vida, vaig tornar a sa tranquil·litat d'un poble que pareixia sempre adormit; encara que dins de ses cases hi ocorrien tantes històries com a qualsevol gran ciutat. Havia oblidat com es sentia caminar pes carrer sols escoltant ses meues sabates contra s'asfalt, i que sa brisa fera ballar es volants de sa meua falda sense cap brusquedat. Aquella visita a sa meua llar em va fer adonar com de relaxat que és s'ambient a Tàrbena i, per primera vegada en molts anys, tot s'estrés acumulat se'n va anar de colp i vaig poder tornar a gaudir de la vida com sempre ho havia fet.

Jo tenia trenta anys quan vaig tornar a Tàrbena per primera vegada amb es meu primogènit. Em trobava ansiosa per mostrar-li as meu xiquet, que quasi no podia caminar sense ajuda, es lloc que tantes alegries al llarg de sa meua vida m'havia donat. Volia compartir amb ell s'experiència espiritual que es sent quan t'adones que formes part d'una cosa molt més gran que un poble; una història a què ja pertanyíem i de sa que havíem d'estar orgullosos i agraïts cada minut que passés, d'una comunitat quasi utòpica que sols uns pocs érem suficientment afortunats de

conèixer i a sa qual ell ara s'unia, i es seus fills després d'ell. Mantenint ses tradicions que amb tanta cura havíem guardat, i ara passava de generació, amb sa promesa de cuidar-les, respectar-les i actualitzar-les si fóra necessari, però sempre mantenint s'essència que aquest poble li dóna a ses coses que produeix.

Jo tenia quaranta-cinc anys quan vaig tornar a Tàrbena per Pasqua. Era primavera i em trobava amb es meus amics, perduts en una caseta a algun racó de ses afores des poble. Recordàvem anècdotes borroses de sa nostra joventut, però jo els observava mentre reien i parlaven, amb es seus ulls brillants, com quan érem adolescents, i podrien ser trenta anys enrere, que res havia canviat. Sa seua presència, quasi luminescent a sa meua vista, em donava una sensació indescriptible que m'emplenava sa meua ànima amb una calor que sempre tornava quan ells estaven prop. Mai els oblidaré, un tros de mi els pertany des de sempre i per sempre, sense condicions, perquè sa nostra amistat és infinita i no morirà quan es nostres cossos ho facen; romandrà etèria dins de l'aire i emplenarà es pulmons de la gent que tinga sa sort de gaudir Pasqua a Tàrbena.

Jo tenia cinquanta-quatre anys quan vaig tornar a Tàrbena després d'haver viscut a l'estranger. Una altra vegada respirava aire pur, després de residir en una ciutat industrialitzada que tenia un ambient gris i apagat i on a la nit sols es veia una tènue llum groguenca que tapava ses estreles. Però ara podia observar un cel ple d'astres amb una brillantor tan potent i radiant que quasi em vaig atrevir a enlairar ses meues mans, per així, intentar tocar amb es meus dits totes aqueixes llums que pareixia que em convidaven a volar. Però vaig decidir quedar-me a la terra, no volia perdre'm s'eixida des sol, que pintava es núvols de colors càlids i em feia reflexionar sobre s'especial connexió que tenia Tàrbena amb la natura. Com ses cases es fusionaven amb es bancals formant un paisatge tan distintiu que li llevaria s'alè a qualsevol i com ses branques des arbres es movien amb una harmonia que em transportava a s'estat de nirvana que tots busquem des que naixem.

Jo tenia seixanta-set anys vaig tornar sola a Tàrbena per primera vegada. Sa solitud en es meu cor era acompanyada per la tardor, que feia plorar es núvols i arrancava amb delicadesa ses fulles des arbres que començaven a apagar-se. Un vent furiós que feia soroll a ses meues orelles i pareixia que volia tirar-me fora des poble. Però a pesar de tota sa tristesa que albergava es meu cor, jo sabia que això no era així. No quan podia sentir s'olor a terra humida que em recordava quan era una xiqueta i xafava es fang sense cap preocupació més que sa reprimenda que rebria quan tornés bruta a casa. I m'adonava que mai no estaria sola mentre no oblidés totes ses memòries que aqueix lloc m'havia regalat. Perquè Tàrbena té esperit i sempre que recorda això, estaré acompanyada.

I ara, quan tinc huitanta-un anys i torna per última vegada, descobrisc que aquest poble és s'únic element estable i atemporal que ha mantingut sa meua vida en ordre. Un lloc on sempre he pogut reflexionar i que sempre m'ha donat ses respostes que necessitava. I sa meua ànima deixa enrere es meu cos sabent que he format una cosa especial i més gran que totes ses nostres ànimes juntes, que continuarà estant per tota persona que busca pau. Tàrbena és més que un poble: és comunitat, llar, màgia, tranquil·litat, història, amistat, natura i esperit. Tàrbena és felicitat.